

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 października 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. w Z., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 8 sierpnia 2018 r. wobec treści orzeczenia Komisji Lekarskiej z dnia 27 września 2018 r. przyznał ubezpieczonej K. M. (1) prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy czasowo od 18 września 2018 r. tj. od zaprzestania pobierania świadczenia rehabilitacyjnego do 30 września 2020 r.

/ decyzja k. 20-21 akt ZUS/

Wnioskodawczyni K. M. (2) uznała wskazaną decyzję za krzywdzącą i w dniu 16 listopada 2018 r. wniosła od niej odwołanie domagając się jej zmiany i przyznania renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Ubezpieczona w uzasadnieniu swego stanowiska wskazała, że Komisja Lekarska ZUS wydając orzeczenie z dnia 27 września 2018 r. całkowicie zignorowała istniejący stan jej zdrowia i występujące u wnioskodawczyni zaniki pamięci usprawiedliwiające w jej ocenie uznanie jej za osobę całkowicie niezdolną do pracy.

/odwołanie – k. 3/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 3 grudnia 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie podtrzymując stanowisko podniesione w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie – k. 4 v./

Pismem z dnia 26.07.2019 r. wnioskodawczyni wniosła o zwrot kosztów przejazdu na badanie biegłego sądowego psychologa które odbyło się w K. w dniu 25.07.2019 r. na które udała się własnym samochodem R. M. C. o pojemności silnika 1.4 l z uwagi na stan jej zdrowia, prowadzonym przez jej ojca. Droga w obie strony wyniosła 460 km. Natomiast koszt przejazdu 384,47 zł. /o, (...)

/pismo procesowe k.82/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni K. M. (1) urodziła się (...)

/bezsporne/

Wnioskodawczyni jest magistrem geografii. Pracowała jako pracownik umysłowy w Urzędzie Miasta ostatnio w Zarządzie Dróg i (...) na stanowiskach: podinspektor, inspektor, specjalista, pomoc administracyjna.

/ bezsporne, świadectwo pracy k. 69, porozumienie zmieniające k. 70, rozwiązanie umowy za wypowiedzeniem k. 72/

W okresie od 23.09.2017 r. do 17.09.2018 r. wnioskodawczyni była uprawniona do świadczenia rehabilitacyjnego.

/ bezsporne/

W dniu 8 sierpnia 2018 r. złożyła wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

/wniosek karty nienumerowane w aktach ZUS/

Po zapoznaniu się z dokumentacją lekarską oraz na podstawie przeprowadzonego badania Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 10.09.2018 r. uznał, wnioskodawczynię za osobę częściowo niezdolną do pracy do 30.09.2020 r. stwierdzając, iż częściowa niezdolność do pracy powstała w okresie pobierania świadczenia rehabilitacyjnego. Rozpoznał u badanej udar mózgu z afazją i niedowidzeniem połowicznym lewostronnym jednoimiennym, nadciśnienie tętnicze. Wskazał, iż w dniu 25.03. (...). wystąpiły u wnioskodawczyni zaburzenia świadomości z

drgawkami, następnie pełna utrata przytomności. Wnioskodawczyni była hospitalizowana. Badaniami obrazowymi stwierdzono rozległy udar niedokrwienny mózgu. Podała, iż obecnie wnioskodawczyni zgłasza skargi na zaburzenia pamięci zachodzący mgła wzrok, nie odczuwa problemów z mówieniem. W badaniu dominuje deficyt mentalny – z niewielką poprawą funkcji poznawczych po leczeniu, deficyt neurologiczny. Nadciśnienie tętnicze w wywiadzie wieloletnie, obecnie ustabilizowane. Deficyty powodują długotrwałą niezdolność do pracy do 09.2020 r.

/orzeczenie lekarza orzecznika ZUS – k. 15 akt ZUS, opinia lekarska – k. 107-108 dokumentacji medycznej/

Wnioskodawczyni w dniu 10 września 2018 r. złożyła sprzeciw od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS.

/sprzeciw – k. 109-110 dokumentacji medycznej/

Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 27.09.2019 r. uznała, iż ubezpieczona z uwagi na stopień naruszenia sprawności organizmu jest osobą częściowo niezdolną do pracy do 30.09.2020 r. a data powstania częściowej niezdolności do pracy to 25.03.2017 r. – pierwszy dzień hospitalizacji z powodu udaru mózgu. Komisja rozpoznała u wnioskodawczyni stan po przebytych w marcu 2017 r. udarze niedokrwiennym mózgu z niedowidzeniem połowicznym lewostronnym. Organiczne zaburzenia nastroju, nadciśnienie tętnicze. Stwierdzono, iż w marcu 2017 r. ubezpieczona przeżyła udar niedokrwienny mózgu poprzedzony utratą przytomności z drgawkami. Była leczona w szpitalu następnie rehabilitowana szpitalnie i ambulatoryjnie. Prawidłowo podaje datę urodzenia i miejsce zamieszkania. W relacji matki ubezpieczona ma duże problemy z pamięcią świeżą ma niedowidzenie połowiczne lewostronne, nie zauważa pewnych rzeczy. Nie chce czytać książek. Nie chorowała na padaczkę. Wcześniej nie korzystała z dłuższych zwolnień lekarskich. Leczyła się z powodu nadciśnienia tętniczego. Mieszka z rodzicami. Obecnie nie pracuje. Zgłasza skargi na zaburzenia pamięci świeżej. Niedowidzenie lewostronne jednoimienne utrzymuje się na jednym poziomie. Matka sugeruje, iż nie mówi zbyt wyraźnie. DM, (...) neguje. Nie korzysta z używek. Operacji nie miała. W domu pomaga mamie w gotowaniu, interesuje się turystyką. Ma koleżanki i kolegów. Wychodzi sama z domu po zakupy. Posługuje się Internetem. Jest wielomówna. Pozostaje pod opieką psychologa, psychiatry, neurologa. Badana nieco spowolniała, ale w logicznym kontakcie słownym, mowa nieznacznie utrudniona. Porusza się samodzielnie ubiera i rozbiera się sprawnie. W badaniu neurologicznym stwierdzono objawy oponowe /-/ NN czaszkowe niedowidzenie połowiczne lewostronne, poza tym bez K. i kkd bez wyraźnych niedowładów, bez objawów korzeniowych, ślad dyssymetrii przy próbie palec nos, po lewej odruchy głębokie umiarkowane, równe. Czucie zachowane symetrycznie. Pr. R. ujemna, chód sprawny w tym palec piąty pr. Pp 10 cm. Układ ruchu czynnościowo sprawny. Po szczegółowej analizie dokumentacji medycznej i badaniu ubezpieczonej Komisja Lekarska nie stwierdziła naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym całkowitą niezdolność do pracy.

/orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS – k. 16 akt ZUS, opinia lekarska – k. 111-113 dokumentacji medycznej/

U badanej z neurologicznego punktu widzenia rozpoznaje się stan po przebytych udarze niedokrwiennym mózgu z wtórnym ukrwotoczeniem (25.03.2017 r.) oraz padaczkę. W dniu 25.03.2017 r. wnioskodawczyni doznała udaru niedokrwiennego mózgu z wtórnym ukrwotoczeniem. Była hospitalizowana na w (...)e następnie w Oddziale Neurologicznym i i Rehabilitacyjnym. Udar miał charakter rozległy. Od czasu udaru wnioskodawczyni pozostaje pod opieką logopedy, w Poradni Neurologicznej z powodu padaczki oraz w (...) z powodu organicznych zaburzeń nastroju, cech zespołu amnestycznego, zaburzeń zachowania. Aktualnie stwierdzone naruszenie sprawności organizmu z przyczyn neurologicznych nie powoduje całkowitej niezdolności do wykonywania pracy zarobkowej w myśl ustawy o rentach i emeryturach. Od czasu udaru wnioskodawczyni jest czasowo, częściowo niezdolna do pracy do 30.09.2020 r.

/ opinia biegłego lekarza sądowego neurologa J. B. 16-19, pisemna opinia uzupełniająca – k. 163, pisemna opinia uzupełniająca k. 181/

U wnioskodawczyni ze względów kardiologicznych rozpoznaje się stan po przebytych udarze niedokrwiennym mózgu z wtórnym ukrwotoczeniem (25.03.2017 r.) oraz padaczkę. Realnie oceniając stan kardiologiczno – internistyczny wnioskodawczyni obecnie jest dobry stabilny. Wnioskodawczyni jest osobą z łagodnymi przewlekłymi schorzeniami kardiologicznymi, dominują problemy neurologiczne po przebytych udarze. Badana ma rozpoznane nadciśnienie

tętnicze przy czym ma ono charakter wyrównany. Wnioskodawczyni z powodów typowo kardiologicznych nie była hospitalizowana. Nie przechodziła zawału mięśnia sercowego ani nie była kwalifikowana do kardiologicznych inwazyjnych zabiegów tj. zabiegi angioplastyki. Na chwilę obecną brak też danych na ewentualne rozpoznanie znacznego upośledzenia funkcji układu krążenia (w badaniu USG serca tj ECHO opis z poradni 18.12.2017 r. zachowana funkcja komory z EF 62% tj. norma). Wobec tego nie stwierdzono niezdolności do pracy z powodów kardiologicznych.

/ opinia biegłego lekarza sądowego w zakresie chorób wewnętrznych i kardiologii R. G. k. 39-40/

Pod względem okulistycznym stwierdza się u wnioskodawczyni niedowidzenie połowiczne lewostronne, stan po przebytych udarach mózgu w marcu 2017 r. A. nadciśnieniowa I st. V. = 1.0 sc, V. = 1.0 s.c. (...) parametry widzenia – niedowidzenie połowiczne lewostronne przy pełnej ostrości wzroku, nie uzasadniają niezdolności do pracy z godnie z poziomem posiadanych kwalifikacji zawodowych.

/ opinia biegłego lekarza sądowego w zakresie chorób oczu R. M. k. 41-42/

W ocenie neuropsychologa u badanej K. M. (1) całość obrazu psychopatologicznego wskazuje na znaczne obniżenie sprawności funkcji poznawczo – emocjonalnych, dominują objawy amnezji wstecznej i następczej z nasilonymi zaburzeniami uczenia się nowego materiału oraz zespół dysfunkcji wykonawczej. Obecne są zaburzenia osobowości zachowania. Badana jest całkowicie niezdolna do pracy zarobkowej i niezdolność ta ma bezpośredni związek z rozległym udarem mózgu jakiego wnioskodawczyni doznała w marcu 2017 r. Całkowita niezdolność do pracy jest okresowa do września 2020 r. Opiniowana wymaga intensywnej rehabilitacji neuropsychologicznej, gdyż tylko poprawa w zakresie funkcjonowania poznawczego może wpłynąć na zmianę kwalifikacji całkowitej na częściową niezdolności do pracy.

/ opinia biegłego neuropsychologa M. G. k. 97-107/

W sądowym badaniu psychiatrycznym u wnioskodawczyni rozpoznaje się organiczne zaburzenia osobowości (zespół czołowy) padaczkę. Z punktu widzenia biegłego psychiatry opiniowana jest całkowicie niezdolna do pracy. Niezdolność do pracy ma charakter długotrwały i powinna trwać do 30 września 2020 r. Za początek niepełnosprawności należy uznać dzień 25.03.2017 r. K. M. (1) jest całkowicie niezdolna do pracy bowiem z uwagi na zaburzenia poznawcze nie jest w stanie wykonywać pracy w swoim zawodzie. Natomiast ze względu np. na trudności z samodzielnym pilnowaniem terminów czasowych i braku krytycyzmu co do własnych poczynań i możliwości wnioskodawczyni nie nadaje się nawet do prostych prac fizycznych. U opiniowanej konieczna jest intensywna terapia neuropsychologiczna.

/ opinia biegłego sądowego lekarza psychiatry K. K. k. 129 -132, pisemna opinia uzupełniająca k. 189/

Orzeczeniem Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w Ł. z dnia 19.08.2019 r. K. M. (1) została zakwalifikowana do znacznego stopnia niepełnosprawności do dnia 31.08.2022 r. przy czym stwierdzono, iż niepełnosprawność istnieje od 34 roku życia a ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 14.06.2019 r. Orzeczeniem uznano, iż wnioskodawczyni jest niezdolna do pracy, wymaga uczestnictwa w terapii zajęciowej, wymaga zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające jej funkcjonowanie, wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki w pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji, spełnia przesłanki określone w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. –prawo o ruchu drogowym (Dz. U z 2018 r. poz. 1990 ze zm.)

/ orzeczenie k. 114/

Wcześniej wnioskodawczyni zaliczana była do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

/ bezsporne/

Wnioskodawczyni posiada wymagane okresy składkowe i nieskładkowe.

/bezsporne/

Sąd Okręgowy dokonał powyższych ustaleń w oparciu o załączone akta organu rentowego, przedłożone dokumenty w tym dokumentację medyczną oraz opinie biegłych neurologa, kardiologa, biegłego w zakresie chorób oczu, biegłego neuropsychologa i biegłego lekarza psychiatry.

Opinię biegłych neurologa, kardiologa, biegłego w zakresie chorób oczu, biegłego neuropsychologa Sąd uznał za rzetelne i wiarygodną jednakże w przedmiotowej sprawie przy ocenie stopnia niezdolności do pracy wnioskodawczyni /całkowita czy częściowa/ kluczowe znaczenie miała opinia biegłego lekarza psychiatry.

W ocenie Sądu opinia pisemna lekarza psychiatry K. K. oraz pisemna opinia uzupełniająca są w pełni wiarygodne. Zostały sporządzone przez biegłego o specjalności właściwej z punktu widzenia schorzeń wnioskodawczyni w oparciu o analizę przedłożonej dokumentacji lekarskiej oraz wyniki przeprowadzonych badań własnych wnioskodawczyni nadto przy uwzględnieniu badań biegłej w zakresie neuropsychologii klinicznej M. G.. Przy tym Sąd miał na uwadze, iż w spornej kwestii oceny zdolności do pracy wnioskodawczyni wiążącymi są wnioski wyłącznie lekarzy zaś do zadań biegłego w zakresie psychologii należy badanie psychologiczne i wniosków z niego wypływających nie zaś ocena zdolności do pracy. Niemniej ocena biegłego psychiatry K. K. na co bezpośrednio wskazuje jej treść, a czego nie zauważa organ rentowy, miała charakter kompleksowy oparty nie tylko na przeprowadzonym w sprawie badaniu psychologicznym i jego wnioskach, lecz także uwzględniała całokształt dokumentacji medycznej przedstawionej w sprawie oraz podmiotowe i przedmiotowe badanie wnioskodawczyni. Biegła w swojej opinii jednoznacznie uznała, iż schorzenia na jakie cierpi wnioskodawczyni tj. organiczne zaburzenia osobowości (zespół czołowy) oraz padaczka powodują, iż opiniowana jest całkowicie niezdolna do pracy. Wnioskodawczyni z uwagi na zaburzenia poznawcze nie jest w stanie wykonywać pracy w swoim zawodzie. Natomiast ze względu np. na trudności z samodzielnym pilnowaniem terminów czasowych i braku krytycyzmu co do własnych poczynań i możliwości ubezpieczona, nie nadaje się nawet do prostych prac fizycznych. U opiniowanej konieczna jest intensywne terapia neuropsychologiczna. Niezdolność do pracy ma charakter długotrwały i powinna trwać do 30 września 2020 r.

Jednocześnie na uwzględnienie nie zasługiwał wniosek organu rentowego o przeprowadzenie dowodu z opinii innego lekarza psychiatry, jako zmierzający do przedłużenia postępowania. Należy zauważyć, iż dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, a mianowicie korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych lub z opinii instytutu, jedynie wtedy gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 II CR 817/73 nie publ).

W ocenie Sądu Okręgowego, opinia biegłego psychiatry K. K. w sposób wystarczający obrazuje stan zdrowia wnioskodawczyni. Opinia jest jasna, a wnioski końcowe wynikają w sposób logiczny z jej treści. Ponadto wszelkie niejasności jakie mogłyby powstać w ocenie Sądu zostały wyjaśnione przez biegłego w sposób nie budzący wątpliwości interpretacyjnych w opinii uzupełniającej. W ocenie Sądu wyłącznie polemika z opinią biegłego nie stanowi podstawy do powoływania kolejnego biegłego tej samej specjalności. Ponadto po wydaniu opinii uzupełniającej przez biegłą, organ rentowy nie przedstawił do podtrzymywanego przez nią nadal stanowiska konkretnych zarzutów. Dlatego Sąd uznał, że okoliczności sporne w przedmiotowej sprawie za jej pomocą zostały już dostatecznie wyjaśnione.

Za w pełni wiarygodną i prawidłowo sporządzoną Sąd uznał opinię biegłego neurologa J. B., zgodnie z którą ubezpieczona w spornym okresie była częściowo niezdolna do pracy w rozumieniu przepisów ustawy rentowej.

W ocenie Sądu brak jest podstaw by kwestionować powyższą opinię, jest ona rzetelna, a wynikające z niej wnioski logiczne i prawidłowo uzasadnione. Opinia nie zawiera braków i wyjaśnia wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy i szczegółowo odnosi się do zarzutów stawianych przez wnioskodawczynię.

Czyniąc ustalenia w sprawie Sąd miał na uwadze również opinie biegłych lekarzy sądowych w zakresie chorób wewnętrznych i kardiologii R. G. oraz opinię biegłego lekarza okulisty R. M.. Wskazani biegli podnieśli, iż uwagi na schorzenia dotyczące ich specjalności wnioskodawczyni nie jest osobą niezdolną do pracy. Ważkim jest, że strona odwołująca żadnych zarzutów do wykazanych opinii nie wносиła. Tym samym wnioski wynikające z treści wskazanych opinii uznać należało za ostateczne.

Ponadto opinie biegłych innych specjalności niż psychiatra w przedmiotowej sprawie, z uwagi na inne schorzenia objęte badaniem nie podważały podstawy wniosków biegłego psychiatry.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawczyni jest zasadne i jako takie skutkuje zmianą zaskarżonej decyzji.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2020 r. poz. 53), renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- jest niezdolny do pracy;
- ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- niezdolność do pracy powstała w wymienionych okresach składkowych lub nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Zgodnie z art. 12 powyższej ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy uwzględnia się, stosownie do art. 13 ust 1 ustawy stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Stosownie do art. 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2020 r. poz. 53) prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie.

Na gruncie rozpoznawanej sprawy spornym było czy w okresie, za który odwołująca dochodzi prawa do renty z uwagi na posiadane schorzenia i naruszenie sprawności organizmu wnioskodawczyni była osobą częściowo niezdolną do pracy, jak w zaskarżonej decyzji w oparciu o badanie Komisji Lekarskiej z dnia 27.09.2019 r., przyjął organ rentowy- czy też osobą całkowicie niezdolną do pracy zarobkowej, jak podnosiła ubezpieczona.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego: akt ZUS, akt sądowych, dokumentacji medycznej opinii biegłych w szczególności z opinii biegłego psychiatry wspartą opinią psychologa wynika, że wnioskodawczyni na dzień wydania zaskarżonej decyzji była osobą całkowicie, okresowo niezdolną do pracy. Schorzenia na jakie cierpi wnioskodawczyni tj. organiczne zaburzenia osobowości (zespół czołowy) oraz padaczka powodują, iż opiniowana jest całkowicie

niezdolna do pracy. Wnioskodawczyni z uwagi na zaburzenia poznawcze nie jest w stanie wykonywać pracy w swoim zawodzie. Natomiast ze względu np. na trudności z samodzielnym pilnowaniem terminów czasowych i braku krytycyzmu co do własnych poczynań i możliwości ubezpieczona, nie nadaje się nawet do prostych prac fizycznych. U opiniowanej konieczna jest intensywne terapia neuropsychologiczna. Niezdolność do pracy ma charakter długotrwały i powinna trwać do 30 września 2020 r. Przy tym w świetle wydanych w sprawie opinii biegłych kardiologa, okulisty, neurologa nie występowała całkowita niezdolność do pracy spowodowana schorzeniami wnioskodawczyni należącymi do ich specjalności.

Opinie biegłego psychiatry (pisemna opinia główna i opinia uzupełniająca) zostały doręczone zarówno organowi rentowemu jak i wnioskodawczyni z zobowiązaniem do ustosunkowania się do niej i złożenia ewentualnych pytań do biegłego.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w piśmie procesowym z dnia 18 grudnia 2019 r. po zapoznaniu się z opinią pisemną w sprawie, wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego psychiatry podnosząc, iż biegła opierała się na nowych okolicznościach wynikających z faktu hospitalizacji oraz na stanowisku biegłej psycholog M. G., która z przekroczeniem uprawnień wyraziła swe stanowisko w przedmiocie oceny całkowitej niezdolności do pracy wnioskodawczyni. Natomiast po wydaniu opinii uzupełniającej, w której biegła powtórzyła swoje dotychczasowe wnioski, nie zmieniając stanowiska procesowego organ rentowy nie zgłaszał do opinii dalszych konkretnych zarzutów i zastrzeżeń.

Sąd Okręgowy nie podzielił zastrzeżeń organu rentowego albowiem biegła psychiatra w opinii pisemnej oraz pisemnej opinii uzupełniającej wyjaśniła wszelkie wątpliwości kategorycznie stwierdzając, że pomimo zastrzeżeń organu rentowego stan zdrowia wnioskodawczyni potwierdzony jej przedmiotowym i podmiotowym badaniem uzasadnia stwierdzenie, iż wnioskodawczyni na dzień wydania zaskarżonej decyzji jest okresowo do 30 września 2020 r. całkowicie niezdolna do pracy. Sąd w pełni podzielił rzeczową i spójną opinię biegłego w tym przedmiocie.

Mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy przyznał ubezpieczonej rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od 18 września 2018 r. do 30 września 2020 r.

Data początkowa wynika z żądania strony i chwili zaprzestania pobierania świadczenia rehabilitacyjnego, a data końcowa wynika z opinii biegłego oraz faktu uznania okresowego charakteru okresu całkowitej niezdolności do pracy wnioskodawczyni.

Mając powyższe na uwadze, wobec zaistnienia podstaw do uwzględnienia odwołania Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 477¹⁴ §2 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

Zgodnie z treścią art. 92 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2019 r. poz. 785) na wniosek świadka, złożony na piśmie lub ustnie do protokołu rozprawy, przyznaje się zwrot kosztów podróży.

Zgodnie z art. 85 ust 1i 2 ustawy świadczeniobiorcy przysługuje zwrot kosztów podróży - z miejsca jego zamieszkania do miejsca wykonywania czynności sądowej na wezwanie sądu - w wysokości rzeczywiście poniesionych, racjonalnych i celowych kosztów przejazdu własnym samochodem lub innym odpowiednim środkiem transportu. Górną granicę należności, o których mowa w ust. 1, stanowi wysokość kosztów przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju.

Zgodnie z § 3 ust. 1 i 1 ust. 3 w/w rozporządzenia środki transportu właściwy do odbycia podróży krajowej lub podróży zagranicznej, a także rodzaj i klasę, określa pracodawca, który na wniosek pracownika może wyrazić zgodę na przejazd w podróży krajowej lub podróży zagranicznej samochodem osobowym, motocyklem lub motorowerem niebędącym własnością pracodawcy. W takim przypadku pracownikowi przysługuje zwrot kosztów przejazdu w wysokości stanowiącej iloczyn przejechanych kilometrów przez stawkę za jeden kilometr przebiegu, ustaloną przez pracodawcę, która nie może być wyższa niż określona w przepisach wydanych na podstawie art. 34 a ust. 2 ustawy

z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1265 oraz z 2013 r. poz. 21) - §3 ust. 4. Dla samochodu osobowego o pojemności skokowej silnika do 900 cm³ wynosi ona 0,5214 zł, a w przypadku pojemności powyżej 900 cm³ – 0,8358 zł (§ 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy; Dz. U. Nr 27, poz. 271 ze zm.).

Odpowiednie zastosowanie tego przepisu uprawnia Sąd do określenia środka transportu właściwego do odbycia podróży przez stronę. Nie musi to być środek najtańszy. Może więc nim być zaaprobowany przejazd samochodem osobowym.

W myśl art. 91 ustawy o kosztach sądowych w wypadku gdy obowiązujące przepisy przewidują przyznanie stronie należności w związku z jej udziałem w postępowaniu sądowym, należności te przyznaje się stronie w wysokości przewidzianej dla świadków.

Zgodnie z brzmieniem odpowiednio stosowanego przepisu z art. 92 ust. 1 i 2 wspomnianej ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych zwrot kosztów podróży przyznaje się na wniosek strony złożony na piśmie lub ustnie do protokołu rozprawy, złożony niezwłocznie, nie później jednak niż w ciągu trzech dni po wykonaniu czynności, a jeżeli czynności były podejmowane na rozprawie - najpóźniej w ciągu trzech dni po rozprawie. Osoby, które nie zgłosiły żądania w tym terminie, tracą prawo do przyznania im tych należności. Stosownie do treści art. 92 ust. 4 cyt. ustawy strona winna być pouczona o prawie i sposobie zgłoszenia wniosku oraz skutkach niezachowania terminu wskazanego w ustępie 2 tegoż przepisu. Wobec powyższego o skuteczności tego terminu prekluzyjnego warunkiem koniecznym jest uprzedzenie strony o niekorzystnych dla niej skutkach uchybienia terminu (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 grudnia 1968 r. I PZ 68/68, L.).

W niniejszej sprawie wnioskodawczyni w złożonym niezwłocznie po badaniu wniosku o zwrot kosztów podróży związanych z badaniem przez biegłego neuropsychologa wskazała, że trasę z Ł. do K. przebyła samochodem osobowym o pojemności silnika powyżej 900 cm³, a odległość między tymi miejscowościami wynosiła łącznie w obie strony 460 km. Sąd Okręgowy uznał, iż taki środek transportu jest dopuszczalny. Z ustaleń Sądu wynika bowiem, że wnioskodawczyni odbyła podróż samochodem prowadzonym przez ojca z miejsca zamieszkania na badanie z uwagi na zły stan zdrowia. Tym samym łączny koszt podróży ubezpieczonej wyliczony w oparciu o §2 w/w rozporządzenia, zgodnie z którym maksymalna wysokość stawki za 1 km przebiegu pojazdu samochodu osobowego o pojemności skokowej silnika powyżej 900 cm³ wynosi 0,8358 zł stanowi kwotę 384,47 zł (460 km x 0,8358 zł).

W myśl art. 98 § 1 kpc. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Z tych też względów wnioskodawczyni należało przyznać od ZUS wskazaną kwotę.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie przywołanych przepisów orzekł jak w punkcie drugim wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem i aktami rentowymi doręczyć pełnomocnikowi ZUS.

16 VI 2020 roku.